

QVÆSTIO XI.

SVMARIA.

Ex Claro.

- 1 Feudum ligium quod dicitur.
2 Et an possit quis esse homo ligius duorum dominorum.

ADDITIONES.

Feudum ligium. Item feudum ligium est illud, quod ab Imperatore est concessum præstita fidelitate absolute, & nullius alterius fidelitate conseruata, per Alexandrum in cons. 30. num. 3. libro 1. & Iac. in suis Quæstionibus feudilibus, numero quarto. Giach.

QVÆST. XI.

Verò, quod dicitur feudum ligium: Respondeo quod feudum a ligium est, in quo tria concurrunt. Primum, quod in inuestitura expresse dicatur, quod sit ligium secundum, quod vasallus subiiciat principaliter potestati domini personam suam, & con...

- 1 Feudum ligium vnde, & quid.
2 Non ligium quod dicitur.
3 Num in inuestitura nominatim exprimi necesse sit, vt feudum sit ligium.
4 An quis possit esse homo ligius duorum dominorum.
5 Nemo duobus dominis contrarijs ex asse seruire potest.

45. & Andr. Gail. in tract. de arrestis Imperij. cap. sexto, numero 30. Verum cum ex ipso tenore inuestiturae, seu ex forma fidelitatis satis appareat: an ne feudum ligium, vel non ligium sit: cum iuret vasallus fidelitatem contra omnes homines, nullo anteposito: non opus esse videtur vlla certa expressione, per nota Neuizani consil. 13. numero nono, Traquelli de retract. municip. §. 3. gloss. vnica. numero 25. in fin. Schraderi in tract. feud. part. 2. cap. 4. num. 3. Vultej. d. lib. 1. cap. 8. num. 23. Obrecht. d. disp. 2. thesaur. 218. Boceri dicit. cap. 5. nu. 72. & Henrici a Rosenthal. d. tractat. feud. cap. 2. conclus. 3. numer. octauo. Harpre.

sequenter omnia bona sua, etiã non feudalia. Tertium, quod iure illi fidelitatem, nulla alterius fidelitate seruata. Et ita est communis opin. ut dicit Curt. iun. de feud. in 1. par. q. 8. vers. quinto sub hac.

Hinc inferitur, quod non potest aliquis esse homo ligius duorum dominorum, vt dicit glo. in Clem. pastoralis. §. deniq; in verbo, Homo ligius, de re iudic. qua in hoc communiter approbatur, ut dicit Iac. de homag. nu. 6.

appellatur, quando præstatur fidelitas simpliciter, vel quando excipitur in fidelitate alius dominus. Giach.

Quod non potest aliquis esse homo ligius duorum dominorum. Quod in feudo ligio vnus non possit duobus esse homo ligius euidens ratio sua det: quia in nemo duobus dominis contrarijs, sed vni tantum ex asse seruire potest. Martij cap. 6. vers. 24. l. si, vt certo. §. si duobus, ff. commodat. quia, inquam, pugnantia sunt; hominem ligium esse duorum: cum in feudo ligio nullus excipiat. D. Obrecht. d. disp. 2. th. 210. Paul. Berens disp. 1. feud. th. 44. Harpre.

Vt dicit gloss. Adde Specul. tit. de feud. §. quoniam super homagij, vers. 10. queratur, & Bald. in prælud. feud. in 6. diuis. in fin. quod secus est in homine non ligio, qui duobus homagium facere potest, cap. grandi, ibi. vel cuiuscunq; alteri personæ, de sup. neg. præl. libro sexto, versic. feudo ligio, vide Gulielm. de Bened. in cap. Raynut. vers. mortuo itaque testatore 2. de testam. & in verb. & vxorem nomine Adelfiam in 3. decis. Goucan.

QVÆSTIO XII.

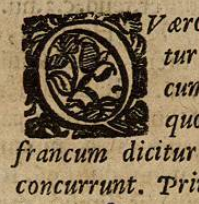
SVMARIA.

Ex Claro.

- 1 Feudum francum, quod dicitur.

ADDITIONES.

QVÆST. XII.

Verò, quod dicitur feudum francum? Respond. quod a feudum francum dicitur, in quo duo concurrunt. Primum, quod in inuestitura expresse dica...

- 1 Feudum francum quodnam dicitur.
2 Feudum francum quamquam a seruijs; non tamen a fidelitate est liberum.

tur, quod sit francum. Secundum, quod inuestitus non teneatur, nisi ad seruicia, qua sunt expressa in inuestitura: & ista est communis mens Doctorum, vt dicit Curt. iun. de feud. in prima parte, quæst. 8. versic. Secunda principalis.

cedi feudatario, ne dum vile, sed etiam directum: & tunc appellatur feudum francum, & ibi retulit Baldus, atque Ioannes Monachus istud dicentes. Giacharius.

Feudum francum. Feudum francum appellatur, quod ita datum est vasallo, vt ab omnibus serui-

seruijs immune sit, & liberum. Francum enim Gallico idioma te liberum dicitur. Sonsbecc. in comment. ad vsus feud. part. 3. nu. 25. Borholt. in comment. in consuet. feud. c. 4. nu. 20. Z. in Epit. feud. par. 2. c. 4. nu. 6. Vult. lib. 1. de feu. c. 8. nu. 50. Schneidevvin. de feu. par. 1. nu. 53. Licet autem hoc feudum seruitorium sit expers: non tamen a fidelitate liberum censetur. Quia

seruitia non sunt pars aliqua feudi substantialis, sicut ipsa est fidelitas. Proinde a seruijs ad fidem ipsam consequentia neutriquam procedit. Sed ea de re vide latius differentes Schneidevvin. d. loco. Paulij Berens, disp. 1. feud. thes. 75. & 76. Schrodd. par. 2. c. 4. nu. 7. & seq. nec non D. Boceri. in tract. de inuestit. feud. cap. 4. nu. 14. Harpr.

QVÆSTIO XIII.

SVMARIA.

Ex Claro.

- 1 Prælati an possit concedere in feudo bona Ecclesia.
2 Et quid in feudo decimarum.
3 Et quid in feudis apertis tempore prædecessoris sui.
4 Et quando dicatur res ecclesie solita, vel non solita infendari.
5 Et an possit prælati infendare tales res etiam consanguineis suis.

ADDITIONES.

QVÆST. XIII.

Prælati. Adde hic, quod Prælati habes administrationem bonorum Ecclesie, habet potestatem locandi res Ecclesie, sine auctoritate superioris dummodo locatio non fiat ad longum tempus, & tendat in utilitatem Ecclesie: & potest hoc casu Ecclesiam obligare. Commune dixi in collecta. mea commun. opinion. in verbo, Prælati, numero primo, secundo, & tertio. Giach.

Prælati. In hac questione Doctores variè locuti sunt, crebrior tamen opinio est, & uerior, quod Prælati rem antiquitus infendati solitam possit infendare non solum extraneis, sed etiam consanguineis suis, & affinis, Bald. l. i. quest. 25. ff. de rer. diu. Altar. in cap. 1. si de inuestit. inter dom. & vasall. l. i. oriat. Goucan.

Nūquid Prælati possit in feudo concedere bona Ecclesie. An & quatenus Prælati res Ecclesiasticas in feudo concedere possit, post ueteres Interpretes, & Clarum nostrum, latissime explicant Schraderus in tract. feudali. parte quarta, cap. 2. num. 8. cum sequentibus. Henricus a Rosenthal. in tractatu totius iuris feud. cap. 4. concl. 18. & alioque seqq. & D. Collega Boceri class. 5. disp. 14. thes. 7. & seqq. edit. 2. item in tractatu de inuestitura feud. capit. 3. numero 55. Hincque referri poterunt, quæ

in tali infundatione interuenire debent solemnitates requisitæ in alienatione ecclesie.

Et an possit prælati eo casu alienare, aut mutare consuetudinem secundum quam tales res solita erant in feudis concedi.

Et an si illam alteret, infundatio vitietur.

- 1 An, & quatenus Prælati res ecclesiasticas in feudo dare possit, remissive.
2 An, & quatenus Ecclesie Prælati vt extraneis, sic & consanguineis suis, rem infendari solitam, in feudo concedere queat, remissive.

Sed nunquid poterit Prælati infundare non solita feuda, quæ tempore sue prælaturæ aperiuntur, sed etiam ea, quæ tempore prædecessoris sui aperta fuerint? Resp. Gloss. in d. c. 1. in princ. in verbo, Feudum dare tenent quod non: sed illa gl. in hoc communiter probatur, vt dicit Gui. Pap. decis. 154. post n. 2. Bene verum est, qd si aperiatur feudum tempore prælati, et ille prælati tale feudum aperit, et solidum infendari non infendet, sed recipiat fructus, & decedat, si deinde successor suus reperiat illud feud. inter bona mensæ, non poterit illud in consilio Rm. Ppt. infundare, si tenuerit per annu inter bona mensæ sui, et non infendauerit. Ita scribit oēs, vt dicit Guido Pap. in d. decis. 154. post n. 3. vers. sed si dicta. & secundum hanc conclus. in facti cõtingentia indicauit Parlam. Delphinale, vt in ead. decis. in princ.

Nunc pro intelligentia queritur, quo dicatur res ecclesie solita infendari? Aliqui dicunt, qd dicitur solita infendari, quando reperitur dua infundationes illo modo factæ, simul cũ eursu 40. annorũ: & sũt opin. Iacobi de Beluisin d. c. 1. de his, qui seu. dare posse, quæ dicit esse cõm. Iac. cons. 153. col. pen. vers. non obstat secundum l. 2. vbi etiã col. 2. vers. quarto facit. dicit, qd ab hac conclus. non discrepat. Multi etiã dicunt sufficere, qd præcesserit vna tantum infundatio solemniter facta sine aliquo temporis cursu, vel pluralitate actuum. Et hanc opin. dicit cõm. Curt. iun. de feu. in 1. part. 2. partis princ. q. 4. Ruin. cons. 35. m. 30. lib. 1. Sed hæc opin. non transit sine difficultate, id eod. prima esset tenenda, tanquam iustior, & quæ minus sanet alienationi rerum ecclesiasticar. Ad hoc aut. vt dicatur non solita amplius infendari, requiritur, vel qd expresse Prælati eã describi faciat inter bona mensæ ecclesie, vel

annotati supra in §. Emphyteusis, quæstion. sexta. Harpr.

Solita infendari. Ad idem, quod Prælati possit infundare bona Ecclesie solita infendari, habetur per Crauet. in consil. 54. col. prima. Quando vero res non esset solita infendari, aduerte quod solemnitas Ecclesiastica requiritur in infundatione noua, & perpetua concessione in emphyteusim; capit. nulli. de reb. Ecclesie. non alienan. capit. primo, de feud. cum alijs allegatis per Alexan. in consil. 78. numer. 3. vol. 1. vnum tene menti in materia, quod solus Prælati Ecclesie propter beneficium recipientis, potest alienare naturam feudi in Emphyteusim concedendo feminas, vel in alias generationes permissas, facta; tamen mentione de benemeritis, & meritis probatis, per Marin. Anguissol. in consilio 46. sub numer. decimotertio. Imò potest assignare ex causa remunerationis per Rolan. in consil. 18. num. 64. lib. 2. quem vide nu. 67. Giach.

quod